

лъжи, че въ Тракия нѣма българи. Но сега азъ вече разбрахъ истината. Българитѣ още живѣятъ тукъ и ще живѣятъ во вѣки.

Думитѣ му бѣха преведени и загърмѣ нескончаемо „ура“.

На народната трапеза хорѣ отъ мѣстни младежи пѣеше хубави български народни пѣсни. Единъ деветдесетгодишенъ старецъ, пламналъ отъ национална гордостъ, удари съ тоягата по масата и каза високо:

— Съмна се бе! Вече може да се пѣе на български у насъ!

А на двора, подъ единъ многовѣковенъ чинаръ, се извиваше кръшно хоро. Гайдата ситнѣше скокливо хоро. Народътъ играеше буйно. Но това забележително хоро се особено оживи, когато се хванахме ние, българскитѣ и германски офицери.

Селото Плѣвна брои 4,500 жители — всички българи. Само кметътъ и пандуритѣ сж били отъ стара Гърция.

Изъ околноститѣ на Драма, Сересъ и Кавала има много и много други голѣми и малки български села.

И всички тия села се радватъ сега на свободата...

Д-ръ Донко Донковъ

МАЙКАТА ГОДИНА

Майката година има четири деца: пролѣтъ, лѣто, есенъ, зима носятъ имена.

Пролѣтъта се е родила въ люлка отъ цвѣта, затова така красива, гиздава е тя.

Лѣтото е най-игриво, рѣе се навънъ, късно презъ нощъта затихва палавия звънъ.

Есенъта е най-богата — тя на младъ и старъ съ пълни, щедри шепи носи хубавъ, сладъкъ даръ.

Най-голѣмата отъ всички зима се зове: толкозъ бѣла като нея нѣма никжде.

Майката година бърза накити да ший, своитѣ деца да кичи, да се чудимъ ний.

Даръ Дарина